



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Archdekin Soc. Iesu S. Theol. Professoris  
Theologia Tripartita Sive Resolutiones Polemicæ,  
Speculativæ, Practicæ, Controversiarum, & Quæstionum,  
etiam recentissimarum, quæ in Schola, & ...**

Missionarijs, & alijs animarum Curatoribus, & Theol. studiosis solerter  
accommodatæ ...

De Controversijs Polemicis, & Scholasticis, etiam modernis

**Archdekin, Richard**

**Antverpiæ, 1682**

Quarta Propositio

**urn:nbn:de:hbz:466:1-40853**

## Quarta Propositio.

**S**emipelagiani admittebant prevenientis gratia interioris necessitatem ad singulos actus, etiam ad initium fidei: & in hoc erant heretici quod vellent eam gratiam talem esse cui posset humana voluntas resistere, vel obtemperare. Tradit hujus primam partem diffusè nominatus Author lib. 8. de hæresi Pelag. cap. 6: Secundam lib. 2. de grat. Salvat. cap. 4. &c. quam brevissimè stringit col. 215. dum adversarium suum perstringit his verbis. *Quanta audacia, post condemnatos jam à tot sæculis Massilienses, asserere quod quia in statu Innocentie sufficiebat homini ad salutem gratia quâ poterat perseverare si vellet, etiam nunc sufficere.* Declarata vero est ab Innoc. X. & Alexandro VII. hæc 4. Propositio falsa & hæretica, & ut talis damnata.

Prima pars hujus propositionis, quæ facti quaestionem continet, falsa declaratur ex historia hæresis Pelagianæ in iis quæ apertè tradit S. Augustinus, Prosper, & Hilarius, qui contra hæc hæresim decertarunt. Refert verò Augustinus lib. de prædest. cap. 2. 3. 5. Semipelagianos gratiam interioriorem ad singulos actus non admisisse, sed censuisse, *initium fidei esse ex nobis, tanquam si fides non à Deo nobis donetur.* Idem, *Fidem non esse donum Dei.* Item, *Eos agnovisse quædam merita sua, tanquam ipsi sibi ea fecissent, non gratia Dei.* Denique, *& credere & perseverare ita nostrum esse, tanquam non à Domino nos accipiamus* &c. Consentit fusè S. Prosper contra Collatorum, præsertim cap. 4. 6. 10. 13. 14. & deinceps, ubi disertè exprobrat, quod diceret hominem posse bene agere sine gratia; non incitatum



rum à Deo ; ante gratiam ; sine adiutorio Dei ; per vires tantummodò humanæ voluntatis ; merito gratiam præveniente &c. Quæ omnia in illis adeo obvia sunt & manifesta , ut contrarium sustinere aliud non videatur esse , quam velle lectori oculos , & mentem eripere.

Secunda pars propositionis damnatæ asserit : *Heresim esse Semipelagianam, talem admittere gratiam, cui possit humana voluntas resistere vel obtemperare.* Hæc autem assertio non videtur reipsâ diffidere à propositione secunda, quæ supra refutata est. Nempe, *interiori gratia in statu natura lapsa nunquã resisti.* Potest verò utraque Propositio Calvino authore pridem gloriari. Docet enim ille *lib. 2. instit. cap. 5. §. 11.* Errorem esse Scholasticorum, quod putarent in manu nostra esse respuere vel recipere oblatam Dei gratiam : & fuisse hunc errorem Pelagianorum , quos secuti sunt Semipelagiani ibidem Calvinus disertè asserit §. 23. *Audiamus, inquit, nunc Augustinum suis verbis loquentem, ne atatis nostra Pelagiani, hoc est Sorbonici Sophista, totam vetustatem nobis adversari pro suo errore criminentur, in quo scilicet patrem suum Pelagium imitantur, à quo in eandem arcnam ipse Augustinus protractus est.*

Porrò, ne in refellendo hoc errore ex Scriptura ac Patribus superiora repetamus, ex sola Tridentini definitione unum formemus argumentum nulli respuendum, qui orthodoxæ Ecclesiæ auctoritatem salvam velit. Tridentinum sic definit sess. 6. Can. 4. *Si quis dixerit liberum arbitrium à Deo motum & excitatum non posse dissentire si velit, anathema sit.* Censet igitur liberum arbitrium, hoc est , humanam voluntatem à Deo motam per internam gratiam, posse illi gratiæ dissentire sive resistere, vel consentire si velit, quod est obtem-



obtemperare. Atqui propositio damnata ex ad-  
verso asserit, *Semipelagianum*, sive hæreticum, esse  
*admittere gratiam cui possit humana voluntas resistere*  
*vel obtemperare*. Ergo Semipelagiana & falsa est  
definitio Tridentini, si vera est à Pontificibus  
damnata Jansenii doctrina; quod salvâ fidei  
Catholicæ veritate nemo admiserit.

Frustrâ hinc quæritur effugium; nexus est  
qui nec solvi, nec frangi potest. Frustrâ, in-  
quam, cum quibusdam finges Concilium hic ad  
potentiam remotam, vel ad sensum divisum res-  
pexisse, dum dixit liberum arbitrium posse dis-  
sentire *si velit*, posse autem velle dissentire pro  
eo statu quo præsentis gratiæ impulsu carebit.  
Quis enim credat Concilium in re maximè seria  
nugas agere, aut linguam loqui quam nemo  
capiat? Nemo nisi nugando dicet, pauperem  
posse facere eleemosynam, si velit; si is media  
requisita in promptu non habeat, aut potentiam  
proximam ut ea acquirat. Neque dicetur ligatus  
posse currere, si velit, si præter voluntatem non  
ad sit illi facultas quâ possit se vinculis expedire.  
Ergo quando Tridentinum pronunciat, homi-  
nem posse dissentire divinæ gratiæ si velit, ne-  
cessariò definit adesse potentiam proximam &  
expeditam, ut velit dissentire, aut tollere impe-  
dimenta quæ faciunt, ne hic & nunc possit dis-  
sensum elicere. Ergo necessarium est verba  
Concilii gratiæ Jansenianæ voluntatem ad as-  
sensum necessitanti è diametro adversari.

Atque hinc ulterius inferes à Concilio defini-  
tum esse dari veri nominis gratiam merè suffi-  
cientem, cui voluntas actu resistit, quamvis in  
ejus potestate fuerit illi consentire & obtempe-  
rare. Sed hoc infra inter controversias Schola-  
sticas magis explicandum erit.

*Quinta*